

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

22. ŘÍJNA 2023

Z obsahu:

**Poselství papeže
Františka ke Světovému
dni misii 2023**

- strana 2 -

Provokační manévr

Zamyšlení nad
liturgickými texty
neděle během roku

- strana 3 -

Svatý Alois Guanella

Libor Rösner

- strana 4 -

**Domov pro ty,
kdo ho nemají**

Kongregace sester
karmelitánek Božského
Srdce Ježíšova

- strana 8 -

**Promluva Mons. Jana
Baxanta na Národní
svatováclavské pouti
ve Staré Boleslavi**

- strana 11 -

Heřman Josef (3)

Wilhelm Hünermann

- strana 12 -

Kdo je to Heřman Josef?

- strana 13 -

**Informace o předplatném
týdeníku Světlo
na rok 2024**

- strana 16 -

(Foto © Pavel Ingr, Člověk a Víra)

Poselství papeže Františka ke Světovému dni misí 2023

Drazí bratři a sestry! Pro letošní Světový den misí jsem zvolil téma, které vychází z vyprávění o emauzských učednicích v Lukášově evangeliu (srov. 24,13–35): „Hořící srdce, kráčející nohy.“ Tito dva učedníci byli zmatení a zklamaní, ale setkání s Kristem ve slově a při lámání chleba v nich zažehlo nadšenou touhu znovu se vydat na cestu do Jeruzaléma a hlásat, že Pán

byl skutečně vzkříšen. V evangelijním příběhu vnímáme proměnu učedníků prostřednictvím několika sugestivních obrazů: jejich *srdce hořelo*, když jim Ježíš objasňoval Písmo, *otevřely se jim oči*, takže ho poznali, a nakonec se jejich *nohy vydaly* na cestu. Zamysleme-li se nad těmito třemi aspekty, které odrážejí cestu všech učedníků misionářů, můžeme obnovit své nadšení pro evangelizaci v dnešním světě.

1. Hořelo nám srdce „když odhaloval smysl Písma“. Při misijní činnosti Boží slovo osvěcuje a proměňuje srdce

Cestou z Jeruzaléma do Emauz měli oba učedníci sklíčené srdce – jak bylo patrné z jejich tváří –, protože Ježíš, ve kterého věřili, zemřel (srov. v. 17). Tváří v tvář neúspěchu ukřižovaného Učitele

Pokračování na str. 6

Kdyby byl Pán Ježíš s námi – jako byl s apoštoly – co by udělal? To je otázka, kterou si máme klást denně, chceme-li následovat svého Mistra a jednat podle jeho příkladu. Na cestě spásy nemůžeme jinak. Krásné svědectví vydávají sestry karmelitánky z Rocca di Papa. (str. 8–10) Ve chvílích závažného rozhodování se ptaly, co by dělala jejich zakladatelka. Podobně by se měl ptát každý křesťan, co by dělal jeho Spasitel...

Všimněme si jedné zajímavé myšlenky, která se sestrám honila hlavou: Proč zpočátku pocítovaly odpor přijmout do svého domu bezdomovce? Odpověď našly: Protože je neznaly. A to je častokrát úskalí i pro náš vnitřní postoj k lidem, kteří jsou na okraji společnosti nebo žijí ve smrtelných hříších a jsou pohoršením pro ty, kdo se považují aspoň trochu za spravedlivé, nebo... (ať si doplní každý sám). Zřejmě nikdo z nás nemůže s čistým svědomím říci, že by byl schopen ihned, za všech okolností a bez rozdílu přijmout kohokoliv bez předsudků, jako skutečné Boží dítě, jakkoliv vzdálené od svého Otce. Má-li však každý křesťan hlásat Ježíšovu radostnou zvěst o Božím království a vnášet do světa živou Boží lásku, pak se musí u svého Mistra učit „řemeslu“ přijetí každého člověka navzdory jeho zjevné osobní nedokonalosti a vnitřnímu stavu duše.

Svatý Alois Guanella je příkladem, jakým charitativním a duchovním dílem je ve spolupráci s milostí Boží

schopen křesťan měnit svět. (str. 4–5) A připomíná také nám, proč má křesťan misijního ducha: „Žádný křesťan se nemůže spokojit s tím, že bude myslet na to, aby se postaral jen sám o sebe, ale musí také myslet na to, aby se postaral o dobro vlastních bratří, a mezi nimi o ty, kteří nejvíce potřebují tělesnou a duchovní pomoc.“ Máme o čem rozjímát – nejen o dnešní misijní neděli... A ještě jedno důležité poučení sv. Aloise – váže se totiž k našemu úvodu: Ježíš a evangelia nejsou pouhou jednou skutečností z mnoha či jen jakousi možností, ale jsou základem všeho ostatního a každé další hodnoty. Čili nikoliv výběrová víra, ale radikalita víry v její plnosti, postavená na základně, kterou je Pán Ježíš.

Misijní rozjímání doplníme také myšlenkou papeže Františka k letošnímu Světovému dni misí: „Se zmrtvýchvstalým Ježíšem se nemůžeme setkat, aniž bychom hořeli touhou sdílet to všem.“ Před očima se nám tak vynořuje obraz emauzských učedníků, kteří poté, co jejich srdce prozřelo a při lámání chleba poznali Pána, neváhali a šli zvěstovat apoštolům, co se jim všechno přihodilo a že Ježíš opravdu žije. Zapálené srdce je nezbytné, má-li někdo s úspěchem hlásat Ježíšovo dílo spásy. Do jaké míry je zapálené mé srdce? A nevládne v něm již zmíněná obava z toho, komu bych měl svědčit

Editorial

o víře a Boží lásce, či dokonce předstředek o nemožnosti obrácení a spásy tohoto (či onoho) člověka? Téma, které se stále vyplavuje na povrch, neboť je velmi zásadní pro působení misionářů, ale i všech křesťanů, jejichž dar víry je zavazuje hlásat přijatou Boží lásku všem lidem bez rozdílu...

V sobotu, v den vzniku samostatného československého státu (1918), se můžeme vrátit k duchovním kořenům naší vlasti, a to i skrze homilii Mons. Jana Baxanta z Národní svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi. (str. 11–12) V ní nás mj. povzbuzuje, abychom po příkladu sv. Ludmily a sv. Václava vkládali do našeho národa „perly zdravého zrna naší snad tiché, ale důsledné opravdovosti“, jakkoliv jsme malým hloučkem uprostřed mnohých – Kristus je však s námi a skrze nás dává zrnu vzrůst. Tak se staneme pravým evangelijním kvasem a solí pro dobro druhých...

Milí čtenáři, chceme také v naší redakci být pravým Božím kvasem a solí. V pozemském životě však platí i Ježíšova slova z dnešního evangelia: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ Při stanovení předplatného Světla na příští rok (str. 16) jsme tentokrát museli přistoupit k radikálnímu naplnění onoho „císařova“ – velmi neradi. Je na vás a na Boží Prozřetelnosti, zda budeme i v příštích letech spolu kráčet cestou víry a spásy...

Maria, Královno misí, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Poslední Ježíšova podobenství, adresovaná izraelským předákům, řála do živého. Zdá se, že míra jejich zášti k proroku z Nazareta je dovršena. Zbývá jim jen jediné: najít způsoby, jak se ho definitivně zbavit. To je problém, který je nyní plně zaměstnává. Jednou z překážek je přízeň lidu, která Ježíše všude provází. Je proto třeba zmobilizovat všechny důmysl. Děje se tak na poradě, o které mluví evangelista. Sešli se, aby se poradili. Můžeš tak pozorovat, jak se v Pánově blízkosti organizuje spiknutí zla. Jakou taktiku si volí? Chtějí mu *nastražit léčku*.

To je prastarý způsob, jak si počíná tvůj odvěký nepřítel. Zlo spoléhá na svou vynalézavost a proradnost. Chystá léčky. Dokáže se schovávat za druhého, předstírá zájem a nejlepší úmysly. Rádo lichotí a vemlouvá se do přízně. Vymysleli plán, při kterém místo sebe nastrčili povolné kolaboranty a podrobně je instruovali, jak inscenovat promyšlenou provokaci. Jdi za nimi k Ježíši, aby ses přesvědčil, že zlo při vši své vychytralosti zůstává proti Bohu vždy krátkozraké a nakonec se samo usvědčuje z nedůslednosti a neupřímnosti.

Poslouchej, jakým způsobem farizejští emisáři oslovují Pána:

Mistře, víme, že jsi pravdomluvný.

Jestliže to myslí upřímně, již předem odsuzují svou misi k nezdaru. Skutečně pravdomluvný člověk nemá důvod, aby se obával nějaké léčky. Do takové pasti je možno polapit lež, nikoliv však pravdu.

Zopakuj jejich větu svému Pánu nikoliv jako falešnou lichotku, ale jako upřímné vyznání: Mistře, děkuji ti, že přicházíš ke mně jako Pravda sama, abys mi přinesl jen slova věčné pravdy. Víme, že učíš skutečně Boží cestě.

Co je přivedlo k takovému tvrzení? Jsou si zřejmě dobře vědomi, že právě takto smýšlejí o Ježíši zástupy, které za ním chodí a poslouchají ho. Smýšlejí tak vlastně všichni kromě nich. Snaží se lichotit Ježíši tím, co je ve skutečnosti nejvíce popouzí. Umějí se dokonale přetvařovat, jen aby vzbudili dobrý dojem nejen u Mistra, ale i u posluchačů. Taková neupřímnost tě u pokrytců nikdy nesmí překvapit. Ovoce, které přinášejí, je ovšem jasně usvědčující, že navenek licoměrně prohlašují právě to, co v nitru nemohou snést. To, co by mělo být pro ně důvodem

Provokační manévr

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Co je Božího, Bohu.

k opravdové radosti a vděčnosti, naplňuje je nepokojem a hlubokou záští. Jak politováníhodný je stav těch, kdo si nechtějí připustit, že k nim přichází a promlouvá sám Bůh! Bojí se, že kdyby ho poslechli, ztratili by svůj pohodlný poklid a domnělou jistotu, a tak se raději pouštějí do předem prohraného zápasu s tím, který může učít *Boží cestě, protože sám je Cesta*.

Ježíš na jejich pokrytecké lichotky neodpovídá, a tak pokračují ve svém manévru.

Víme, že se na nikoho neohlížíš a nebereš ohled na to, čím kdo je.

Aniž si to připouštějí, vyslovili provokatéři nyní to, co právě je odlišuje od božského Mistra, ale i od ostatních lidí: přespříliš si zakládají na svém postavení a na mínění lidí. Nic takového Boží Syn opravdu nepotřebuje. Nemá se na koho ohlízet, nehledá lidskou chválu, přízeň, ani lacinou popularitu. Za tím vším se honí ti, kdo ve své pyšné domyšlivosti a sebestřednosti neznají jiný smysl svého života. Ani tento vyprovokovaný dialog nesleduje jiný cíl.

Po tomto pečlivě vymyšleném krycím manévru konečně vyrukují s léčkou, kterou si připravila sebevědomá vychytralost: *Je dovoleno dávat daň císaři?*

Ježíš vidí až na dno jejich duši ještě dříve, než otevřeli svá ústa, a dává jim to nepokrytě najevo: *Co mě pokoušíte, pokrytci?* Nauč se od Pána nazývat věci pravým jménem. Byl jsi už několikrát svědkem, s jakou láskou vedl dialog s lidmi dobré vůle: s Nikodémem, se Samaritánkou u studnice, s bohatým mládencem. S těmito provokatéry, kteří nezačali rozhovor z touhy po pravdě a po poznání, nýbrž chtějí uspokojit svou škodolibost a zášť, bude Pán hotov velice rychle. Dialog je smysluplný jen tehdy, když obě strany k němu přistupují bez postranních úmyslů, s upřímným a otevřeným srdcem a pokorou.

Nicméně na veřejně pronesenou provokační otázku dostanou veřejnou jasnou a pádnou odpověď: *Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.*

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 45,1.4–6

Tak praví Hospodin o svém pomazaném Kýrovi: „Vzal jsem ho za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena. Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepásal jsem tě, i když jsi mě neznal, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný.“

2. čtení – 1 Sol 1,1–5b

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj! Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činností Ducha Svatého a hlubokým přesvědčením.

Evangelium – Mt 22,15–21

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytili za slovo.

Dokončení na str. 6

V této moudré replice poznáváš nejen dokonalou porážku farizejské troufalosti, ale i důležité poučení pro sebe i všechny posluchače. Je to závažné upozornění, že k povinnosti, které máš vůči občanské společnosti, jsi zavázán nejen před lidmi a před zákony, ale i před samým Bohem. Přijmi Pánovo naučení a vzdej mu za to chválu.

Vzdejte Hospodinu slávu hodnou jeho jména. (...) Hlášejte mezi pohany: Hospodin kraluje, národy řídí podle práva.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Žalm 96,2.10.

Svatý Alois Guanella

Velký papež sv. Pius X. považoval sv. Aloise Guanellu za svého přítele. Tento světec v sobě snoubil milosrdného Samaritána a Dobrého pastýře, jak stojí v jednom článku o něm. Jeho nasazení pro potřeby doslova všech bylo enormní, stejně jako láska k nim. Vykonal pro ně vskutku mnoho, přestože musel přestát četná protivenství způsobovaná nepřáteli Církve, kteří nelibě nesli úspěchy, jež sklízel na poli vedení duší i péče o těla.

Narodil se 19. prosince 1842 v alpské vesnici Fraciscio di Campodolcino (1 350 m n. m.), kde se jeho otec Lorenzo zdárně činil jako starosta a krom toho si přivydělával i obchodováním. Hlavní Lorenzovou starostí (i jeho manželky Marie) však byla výchova jejich třinácti dětí, vedení k Bohu a k vědomí nutnosti podílet se na obdělávání rodinného pozemku, a tedy i spolupodílení na zajištění obživy. Samozřejmostí byl každodenní společný růženec, čtení Pisma svatého během zimních večerů, ale také těžká dřina, což dalo Aloisovi (italsky Luigi) do vínku smysl pro zodpovědnost a řád, jakož i ohled na druhé. Projevil to už tehdy svým dětským vnímáním, když se svou nejmilejší sestrou Kateřinou jednou dumali, co budou dělat, až vyrostou: „Navaríme co nejvíce polévky, abychom nakrmili všechny hladové,“ zasnul se malý Alois.

Když mu bylo 12 let, usmálo se na něj štěstí v podobě možnosti bezplatného pobytu v koleji ve městě Como, kde později, přesně 26. května 1866, přijal po absolvování teologických studií kněžské svěcení.

Prvními působišti mladého novokněze se staly farnosti Valchiavenna a Savogno. Až do roku 1875 zde svědomitě „pásl ovce“, jež dostal do opatrovnictví. Jeho služba byla velmi úspěšná, zanedbaná farnost vzkvétala, navíc neohroženě hájil církev svatou a papežství, a tím vadil svobodným zednářům, kteří už tak těžce nesli oživení farností a kteří se snažili všemožnými způsoby Aloisovo pastorační úsilí hatit, a to jak otevřenými výpady, tak zákulisními machinacemi. Nakonec se jim podařilo vymoci na úřadech pro P. Aloise zákaz vyučovat (a tím i formovat děti a mládež) a později – roku 1875 – dokonce i zákaz působení v jakékoli farnosti.

Horlivý pastýř se však nehodlal vzdát a našel si cestu k možnosti působit na lidské duše, zejména na ty mladé. Onoho ro-

ku 1875 nesložil ruce do klína, ale odjel do Turína, kde se představil Donu Boskovi. Dílo tohoto muže obdivoval již dlouho, sám tihl k mladým a výtečné pedagogické schopnosti osvědčil během svého osmiletého působení ve farnosti.

Don Bosco P. Aloise mezi salesiány přijal a on složil sliby na dobu tří let. Obratem ho zakladatel salesiánů poslal do Oratoře San Luigi u Porta Nuova, kde měl mít na starosti rovněž dílo Sester Panny Marie Pomocnice.

Velice rychle se osvědčil a Don Bosco v něm spatřoval velkou naději pro salesiánské dílo. Ne nadarmo ho také jmenoval do funkce ředitele v řádovém domě při kostele Nejsvětější Trojice v Mondoviu. Leč sám P. Guanella postupem času řešil zá-

Svatý Alois Guanella

sadní dilema, způsobené stále intenzivnějším voláním po vybudování čistě diecézního díla založeného na charitativní bázi a pečujícího o nejpustnější lidi ve společnosti. Má tento hlas vyslyšet a jít proti Donu Boskovi, anebo dodržet, resp. obnovit složené sliby a setrvat u salesiánů?

Pochopitelně se s tímto vnitřním rozporem Donu Boskovi svěřil. Ten ho vedl k opatrnosti: „Ve vzrušené mysli není Pán. Zavázal-li se někdo slibů, je nutné, nechce-li se mýlit, aby se vzdal veškerých rad, veškerého plánování, jež nejsou v souladu se slibů. Vše má schválit jeho představený. Jednáme-li jinak, začne se objevovat tolik kongregací, kolik je lidí, a řeholní pouto zůstává bez účinku a leckdy je i škodlivé. V této chvíli se nestarej, nehovoř ani nepiš o jiných cílech, dokud neuplynou tři roky tvých slibů. V této chvíli rozmlouvej s Ježíšem ukřižovaným a pros ho, ať ti dá poznat to, s čím bude nejspokojenější v hodině tvé smrti.“ A přidal naléhavý závěr: „Drahý Done Aloisi, pomoz mi spasit duše. Evropa a Amerika volají po evangelních dělnících. Neopust mě v tomto boji, ale raději se mnou statečněji bojuj a budeš mít zaručenu korunu slávy.“

Že tato slova myslí vážně, osvědčil turínský světec rozhodnutím vyslat P. Aloise na misie do San Dominga. Dilema rodáka z Fraciscia di Campodolcina tak dostoupilo vrcholu, protože zde jeho představy či vnitřní volání narážely na přímé přání představeného. Ještě více se ohledně správného rozhodnutí modlil a své vyřešení lapidárně shrnul o něco později: „Cítil jsem však sílu a povinnost konat dobro prostřednictvím nějaké instituce hlavně v mé rodné diecézi. Jsem stále více přesvědčený, že se mám vrátit, ba že jsem k tomu povolán.“

Po uplynutí tří let (v roce 1878), kdy ho vázaly sliby, se tedy P. Alois Guanella vydal vlastní cestou zpět do diecéze. Učinil tak navzdory přání a přesvědčení Dona Boska, což se mohlo na první pohled jevit jako troufalost, bláznovství, nerozum. Jako kdyby sv. Antonín z Padovy pomínil přání sv. Františka z Assisi či sv. František Xaverský přesvědčení sv. Ignáce z Loyoly. Jistě bylo hodně takových, kteří věřili, že do lidských i Božích věcí nahlížeji lépe a hlouběji než svatí zakladatelé. Podle toho taky dopadli. Případ sv. Aloise Guanelly se však liší -

on podle všeho skutečně věděl v daném okamžiku lépe než Don Bosco, že ho Bůh volá jinam než mezi salesiány. Důkazem je jeho dílo a svatozář, která mu právem přináleží.

Zpočátku nicméně všechno nahrávalo těm, kdo měli za to, že vzeprít se Donu Boskovi byl osudový omyl příliš sebevědomého mladého kněze. Na cestě mu vystávala celá řada překážek, jež musel urputně zdolávat. „Těšil se“ pověsti polovičního blázna pro svou horlivost. Biskup ho poslal do Traona, kde v někdejším františkánském klášteře otevřel školu pro děti z chudých rodin s výrazným nádechem salesiánské spirituality. Po třech letech musel skončit – světské úřady, a dokonce i místní farář tak dlouho urgovali u biskupa, až ten nakonec P. Aloise z jeho pozice odvolal a poslal do Olma, horské vesničky, kterou nejlépe definuje české slovo zapadákov. Zoufalství zažehnával modlitbou a ještě těsnějším upnutím se na Krista. Dlouho zde nepobyl, opět se kvůli úspěšné setbě stěhoval na základě tlaku antiklerikálních kruhů pryč. Biskup ho umístil do Pianella Laria. Tuto změnu můžeme směle nazvat počátkem obratu, jakkoli rovněž zde kontrolovala policie jeho kázání a úřady mu dokonce odepřely zákonem ustanovený příjem, jaký dostávali jiní kněží. Lid ho ale miloval a postaral se o něj.

Právě zde spatřilo světlo světa společenství Dcer Panny Marie od Boží Prozřetelnosti, jehož hlavní charisma mělo spočívat ve výchově mládeže, především té nejchudší, v péči o nemocné a mentálně postižené a v doprovázení starých lidí. Společenství vzešlo ze spolupráce se čtyřmi dívkami (Elisabettou a Maddaleinou Minattovými a Marcellinou a Dianou Bosattovými – Diana, řeholním jménem Klára, je dnes již blahoslavená), jež se staraly o sirotčinec a domov důchodců. P. Alois tak navázal na působení svého předchůdce P. Carla Coppinia, jenž v této oblasti činil první kroky a vlastně mu tak vyšlapal cestičku; náš světec mohl dát jen pevné kontury tomu, co se zde zdárně vyvíjelo. Roku 1890 otevřel dům v Miláně, a to za podpory biskupa Andrey Carla Ferrariho (také on byl blahověčen).

Další Dům Boží Prozřetelnosti otevřel P. Alois ve městě svých studií – v Comu.

Byl pro všechny a všichni se též mohli shromažďovat v kostele Nejsvětějšího Srdce – staří, mladí, nemocní na těle i na duši, chromí, neslyšící, opuštění, trpící. Roku 1890 jich tam bylo už přes 200. Neomezoval se tedy jako jiné kongregace či společenství toliko na jednu, dvě skupiny potřebných, jako např. Don Bosco na děti a mládež. Tím byl P. Guanella svým způsobem originální. Přirozeným základem pro personál bylo vidět v každém přicházejícím Krista Ježíše. „Žádný křesťan se nemůže spokojit s tím, že bude myslet na to, aby se postaral jen sám o sebe, ale musí také myslet na to, aby se postaral o dobro vlastních bratří, a mezi nimi o ty, kteří nejvíce potřebují tělesnou a duchovní pomoc,“ razil zakladatel zásadu.

S další podporou biskupa Ferrariho založil P. Guanella mužskou obdobu společenství – Služebníci Boží lásky, jež se vyznačovalo tímž charismatem jako Dcery Panny Marie od Prozřetelnosti.

Bohulibé dílo rodáka z alpských průsmyků se stále vyvíjelo, takže mohl roku 1912 vystavět v samotném Římě kostel sv. Josefa a také založit Zbožnou společnost přechodu sv. Josefa, jež měla pomáhat umírajícím. Ve stejném roce odplul do Spojených států amerických, aby zde sondoval situaci italských emigrantů. Uplynulo pár měsíců a Dcery Panny Marie od Prozřetelnosti otevřely první dům v Chicagu a později také v dalších amerických městech, přičemž nesmíme zapomínat na nové domy a kostely v zemích evropských, např. ve Švýcarsku.

P. Alois ovšem nezůstával „pouze“ ve svých domech. Otvíral i sirotčince a školy – denní i večerní, obecné i učňovské. Když v roce 1905 postihlo Kalábrii zemětřesení a o tři roky později i Messinu, vydal se se svými duchovními syny a dcerami do nejhůře postižených míst pomáhat. Lidi, kteří ztratili domov, přijímal v provizorních domech, přinášel jim pokrm i oděv. Než si ho v roce 1915 Pán povolal, otvíral P. Guanella v prvních letech I. světové války dobročinné záchranné body pro všemožně postižené válečným běsněním.

Dne 27. září 1915 seděl se svými spolupratry v Comu u stolu. Náhlý záchvat mrtvice ho zcela paralyzoval. V tomto stavu vydržel téměř měsíc – až do 24. října. Když umíral, mohl se za svým životem

ohlédnout a spatřit velké dílo. Možná se upamatoval na onen obraz ze Zeleného čtvrtka 1852, kdy přistoupil k prvnímu svatému přijímání. Tehdy se po mši svaté odebral do ticha samoty na úpatí hory Gualdera, aby se pomodlil. Během modlitby usnul a po chvíli ho probudilo volání. Před sebou spatřil jakousi neznámou paní, která mu řekla: „Až budeš velký, toto vše uděláš pro ubohé.“ Poté se mu před očima promítl film jeho budoucího života a toho, co má vykonat. Poslední dílek tohoto filmu se pomaloučku odvíjel právě v této chvíli...

P. Alois byl autorem mj. dvou spisů – *Pojď k Otci a Nadace*. Z jeho pera vzešly např. tyto řádky: „*Naše dílo se zrodilo a rostlo s viditelnou pomocí Prozřetelnosti, která nikdy nebude scházet, neodvrátíme-li se od nám určeného ducha. Bůh, jenž obléká polní lilie šatem, jaký neměl ani Šalamoun, nedovolí, aby někdy scházelo něco tomu, kdo pracuje jedině pro něj a pro větší slávu jeho jména. Je tedy zapotřebí oživit víru a věřit, že dobro nelze konat jinak než tak, že budeme vystupovat po svízelné kalvárské cestě a že budeme mít na paměti, že Pán nikdy neopustil ty, kdo mu důvěřují, a že chléb, který nám starostlivý Pán dává, je vždy sladký, obzvláště tehdy, když kvůli němu prolijeme pot námahy.*“

Dne 25. října 1964 jej Pavel VI. beatifikoval, Benedikt XVI. pak 23. října 2011 kanonizoval. Jiný papež – sv. Pius X. – si ho velmi vážil a považoval ho za svého přítele. Duchovní synové a dcery sv. Aloise Guanelly dnes působí na čtyřech kontinentech, mj. v Indii, Brazílii, Kolumbii, Mexiku, Nigérii, Rumunsku či Izraeli.

Z jeho zásad, které světec sepsal, zmíňme tyto dvě:

„*Schopnosti, jimiž jsi obdařen, přirozené dary a milost, které jsi dostal, jsou tvým opravdovým bohatstvím. Nezakopávej tyto hřivny, ale vydej je ze sebe co nejvíce, abys byl skutečně tím, kým máš být.*“

„*Ježíš a evangelia nejsou jedněmi z mnoha skutečností nebo jakousi možností, ale základem všeho ostatního a každé další hodnoty. Miluj s horoucím srdcem a s velkou láskou Nejsvětější Pannu Marii, laskavou Matku starající se o tvůj život. Svěř se jí a ona tě vyslyší. Modli se, chceš-li chápat život a těšit se z něj.*“

Poselství papeže Františka ke Světovému dni misí 2023

- dokončení poselství papeže Františka ze str. 2

se zhroutila jejich naděje, že je Mesiáš (srov. v. 21).

A „jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim“ (v. 15). Tak jako na začátku, když povolal učedníky, i nyní se Pán chopí iniciativy ve chvíli, kdy jsou zmatení, připojí se ke svým učedníkům a kráčí po jejich boku. Ve svém velkém milosrdenství se nikdy neunaví a zůstává s námi navzdory našim selháním, pochybnostem a slabostem, i přes náš smutek a pesimismus, které způsobují, že jsme „nechápaní a váhaví“ (v. 25), lidé chabé víry.

Zmrtvýchvstalý Pán je dnes stejně jako tenkrát nablízku svým učedníkům misionářům a kráčí spolu s nimi, zvláště když se cítí zmatení, zdeptaní a vystrašení tváří v tvář tajemství nespravedlnosti, která je obklopuje a snaží se je přemoci. Proto „si nenechme ukrást naději!“⁽¹⁾ Pán je větší než všechny naše problémy, zvláště když se s nimi setkáváme během našeho poslání hlásat světu evangelium, protože taková mise je koneckonců jeho a my jsme jednoduše jeho pokorní spolupracovníci, „neužiteční služebníci“ (srov. Lk 17,10).

Chci vyjádřit svou blízkost v Kristu všem misionářům a misionářkám ve světě, zvláště těm, kteří snázejí jakékoliv těžkosti: moji milí, vzkříšený Pán je stále s vámi a vidí vaši velkorysost a vaše oběti, které přinášíte pro poslání evangelizovat ve vzdálených oblastech. Každý den není prozářený sluncem, ale vždy si připomínejme slova Pána Ježíše, kterými se před svým utrpením obrací na své přátele: „Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré myslí. Já jsem přemohl svět!“ (Jan 16,33)

Poté, co vzkříšený Ježíš naslouchal dvěma učedníkům cestou do Emauz, „začal od Mojžíše, probral dále všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech částech Písma na něj vztahuje“ (Lk 24,27). A srdce učedníků se rozhořela, jak se později jeden druhému svěřili: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (v. 32) Ježíš sám je živé Slovo, které může zapálit, osvětlit a změnit naše srdce.

Lépe tak porozumíme výroku sv. Jeronýma: „Neznalost Písma je neznalost Krista.“⁽²⁾

„Bez Pána, který by nás uvedl, není možné do hloubky pochopit Písmo svaté, ale pravdivý je také opak: bez Písma svatého zůstávají události Ježíšovy mise a jeho církve ve světě neproniknutelné.“⁽³⁾ Znalost Písma je tedy důležitá pro křesťanský život, a ještě více pro hlásání Krista a jeho evangelia. Co jiného bychom jinak předávali ostatním, než své vlastní myšlenky a projekty? Copak chladné srdce dokáže zapálit srdce ostatních?

Nechme se tedy stále doprovázet vzkříšeným Pánem, který nám objasní smysl Písma. Dovolme mu, aby zapálil naše srdce, aby nás osvětlil a proměnil, abychom mohli světu hlásat jeho tajemství spásy s mocí a moudrostí, které vycházejí z jeho Ducha.

2. Oči, které „se otevřely a poznaly ho“ při lámání chleba. Ježíš v Eucharistii je vrcholem a zdrojem poslání.

Srdce, která se rozhořela zásluhou Božího slova, povzbudila emauzské učedníky, aby požádali tajemného Pocestného, aby s nimi zůstal, protože nastával večer. U stolu se jejich oči otevřely a poznali ho, když lámal chléb. Tím rozhodujícím, co otevřelo oči učedníků, je sled činností, které Ježíš vykonal: vzal chléb, požehnal ho, lámal a dal jim. Jsou to běžná gesta židovské hlavy rodiny, ale Ježíš Kristus je vykonal v milosti Ducha Svatého a obnovil jimi pro své spolustolovníky znamení rozmnožení chlebě, především toho eucharistického, svátosti oběti kříže. Ale právě ve chvíli, kdy poznávají Ježíše při lámání chleba, „on jim však zmizel“ (Lk 24,31). Z toho můžeme pochopit jednu podstatnou skutečnost naší víry: Kristus, který láme chléb, se nyní stává lámaným chlebem, sdíleným s učedníky a jimi konzumovaným. Nelze ho spatřit, protože nyní vstoupil do srdcí učedníků, aby je ještě více zapálil a pobídl, aby se bez prodlení vydali na cestu a všem sdělili jedinečnou zkušenost setkání se Vzkříšeným! Zmrtvýchvstalý Kristus je tedy ten-který-láme-chléb a zároveň je Chléb-lámaný-pro-nás. A tak každý učedník misionář je povolán, aby se působením Ducha Svatého stal tak jako Ježíš a v Ježíši tím-který-láme-chléb a tím-který-je-lámaný-chléb pro svět.

Zde je třeba si připomenout, že běžné lámání materiálního chleba s hladovými ve jménu Krista je už misijní křesťanský úkon. Tím spíše je lámání eucharistického chleba, kterým je sám Kristus, dokonale misijní působení, protože Eucharistie je zdrojem a vrcholem života a poslání církve.

Papež Benedikt XVI. to připomenul: „Nemůžeme si nechat pro sebe lásku, kte-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli:

„Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“

Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!“

Podali mu denár. Zeptal se jich: „Čí je to obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

rou v této svátosti [Eucharistie] slavíme. Už svou povahou si vyžaduje, abychom ji odevzdávali všem. To, co svět potřebuje, je Boží láska; setkat se s Ježíšem a uvěřit v něho. Proto Eucharistie není jen zdrojem a vrcholem života církve, ale je i jejím posláním: »Autenticky eucharistická církev je církev misionářská.«⁽⁴⁾

Abychom přinášeli ovoce, musíme být s Ježíšem sjednoceni (srov. Jan 15,4-9). Takového sjednocení dosahujeme každodenní modlitbou, zvláště při adoraci, tichém setrvání v přítomnosti Pána, který zůstává s námi v Eucharistii. Učedník misionář se může stát mystikem v činnosti, pěstuje-li s láskou toto společenství s Kristem. Kéž naše srdce stále touží po Ježíšově společnosti, prahne po naléhavém požadavku dvou učedníků z Emauz, především když se připozdívá: „Zůstaň s námi, Pane.“ (srov. Lk 24,29)

3. Naše nohy se vydaly na cestu v radosti, že můžeme vyprávět o vzkříšeném Kristu. Věčné mládí církve, která neustále vychází ven.

Učedníci „se vydali bez váhání na cestu a vrátili se do Jeruzaléma“ (srov. Lk 24,33) poté, co se jim otevřely oči a poznali Krista při „lámání chleba“. To, že spěchali, aby se s ostatními podělili o radost ze setkání s Pánem, ukazuje, že „radost evangelia naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem. Ti, kdo přijímají spásu od něj, jsou vysvobozeni z hříchu, ze smutku, z vnitřní prázdnoty a z osamění. S Ježíšem Kristem se vždycky rodí a obnovuje radost“⁽⁵⁾. Se zmrtnýchvstalým Ježíšem se nemůžeme setkat, aniž bychom hořeli touhou sdělit to všem. Proto prvním a hlavním zdrojem misijního poslání jsou lidé, kteří poznali vzkříšeného Krista v Písmu a v Eucharistii a nesou ve svém srdci jeho oheň a ve svém pohledu jeho světlo. Oni mohou svědčit o životě, který nikdy nekončí, ani v těch nejobtížnějších situacích a nejtěžších chvílích.

Obraz „nohou, které se vydávají na cestu“, nám znovu připomíná trvalou hodnotu *missio ad gentes*, poslání, které zmrtnýchvstalý Pán světil církvi, aby evangelizovala každého člověka a každý národ až po všechny končiny světa. Dnes více než kdy jindy potřebuje lidstvo, zraněné mnoha nespravedlnostmi, rozdělení-

mi a válkami, dobrou zvěst o míru a spáse v Kristu. Využívám této příležitosti, abych potvrdil, že „každý má právo slyšet evangelium. Křesťané mají povinnost hlásat je, aniž by kohokoliv vylučovali, a to nikoli jako někdo, kdo ukládá nový závazek, nýbrž jako někdo, kdo sdílí radost, ukazuje krásné obzory a nabízí láskavou hostinu.“⁽⁶⁾ Misijní obrácení zůstává hlavním cílem, který si musíme klást jako jednotlivci i jako společenství, protože „misijní působení je paradigmatickým každého díla církve“.⁽⁷⁾

Jak dosvědčuje apoštol Pavel, Kristova láska nás uchvacuje a pobízí (srov. 2 Kor 5,14). Tato láska je dvojí: Kristova láska k nám, která přitahuje, inspiruje a probouzí naši lásku k němu. Taková láska činí církev, která stále vychází na cestu, stále mladou. Všichni její členové jsou pověřeni hlásat Kristovo evangelium v přesvědčení, že „umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých“ (2 Kor 5,15). K misijnímu působení může přispět každý z nás: modlitbou, činností, obětováním finančních prostředků i utrpení a vlastním svědectvím. Papežská misijní díla jsou vhodným nástrojem, který usnadňuje koordinaci misijní spolupráce na duchovní i hmotné úrovni. Proto je sbírka během Světového dne misii věnována Papežskému dílu šíření víry.

Naléhavost misijního působení církve přirozeně vyžaduje stále užší misijní spolupráci všech jejích členů na všech úrovních. To je zásadní cíl synodálního procesu, kterým církev prochází pomocí klíčových slov: společenství, spoluúčast, poslání. Takový proces jistě neznamená, že se církev soustředí na sebe samu; není ani referendem o tom, komu bychom měli věřit a co, ani záležitostí lidských preferencí. Je to spíše proces, kdy se vydáváme na cestu jako emauzští učedníci a nasloučáme zmrtnýchvstalému Pánu. On se k nám vždy připojuje, aby nám objasňoval smysl Písma a lámal pro nás chléb, abychom mohli v síle Ducha Svatého dále plnit jeho poslání ve světě.

Tak jako ti dva učedníci vyprávěli ostatním, co se jim cestou přihodilo (srov. Lk 24,35), i naše hlásání bude radostné vyprávění o Kristu Pánu, jeho životě, jeho utrpení, smrti, zmrtnýchvstání a úžasných věcech, které jeho láska vykonala v našem životě.

Vy kročme tedy i my, osvíceni setkáním se zmrtnýchvstalým Ježíšem a povzbuzeni jeho Duchem. Vy kročme s hořícím srdcem, otevřenými očima a krácejícíma nohama, abychom zapalovali Božím slovem srdce ostatních lidí, otevírali jejich oči pro Ježíše v Eucharistii a všechny pozvali, aby kráčeli společně na cestě míru a spásy, kterou Bůh daroval lidstvu v Kristu.

Svatá Maria, která jsi na cestě, Matko Kristových učedníků misionářů a Královno misii, oroduj za nás!

Dáno v Římě u Sv. Jana v Lateránu dne 6. ledna 2023 v den slavnosti Zjevení Páně.

František

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) František, apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, č. 86, Paulínky, Praha 2014.
- (2) Sv. Jeroným, *Commentarii in Isaiam*. Prolog.
- (3) František, apoštolský list daný motu proprio *Aperuit illis*, č. 1.
- (4) Benedikt XVI., apoštolská exhortace *Sacramentum caritatis*, č. 84, Paulínky, Praha 2017.
- (5) František, apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, č. 1, Paulínky, Praha 2014.
- (6) *Tamtéž*, č. 14.
- (7) *Tamtéž*, č. 15.

Domov pro ty, kdo ho nemají

Sociální diskriminace, děti žijící na ulici a chudí, válka, bída a hlad, pandemie, izolace a strach... Ať jsou okolnosti způsobující těžkosti, nespravedlnost a katastrofy jakékoliv, vždy jsou potřební lidé, kteří - čerpající odvahu ze síly Boží lásky - překročí vlastní hranice a postarají se o ty, kdo to potřebují. Takové jsou i sestry karmelitánky Božského Srdce Ježíšova.

Kořeny této komunity sahají do konce 19. století. Dcera protestantského pastora Anna Maria Tauscher van den Bosch (1855-1938) svojí konverzí ke katolické církvi ztratila jako 33letá vedoucí pozici v jistém protestantském ústavu. Jelikož její laskavé srdce bylo mimořádně vnímavé vůči lidem v nouzi, s velkou důvěrou v pomoc svatého Josefa začala roku 1891 v Berlíně sbírat děti z ulice a starat se o ně.

Brzy se k ní přidaly také další mladé ženy a dívky. Komunitu těchto žen církev později uznala jako Kongregaci sester karmelitánek Božského Srdce Ježíšova. Zakladatelka přijala řeholní jméno Marie Terezie od svatého Josefa. Jejich charisma - využít kontemplativně-smírnou lásku Karmelu v apoštolátu, aby „daly domov těm, kteří ho nemají“, našlo odezvu rovněž u mladých, Boha milujících žen v Itálii. V roce 1904 otevřela matka Marie Terezie v městečku Rocca di Papa (diecéze Frascati) nedaleko Říma dům pro seniory, který se měl stát zároveň mateřským domem a noviciátem pro nově vzniklý řád.

Kdo se úplně odevzdá Ježíši, zbaví se strachu

Během druhé světové války žilo v Rocca di Papa spolu s italskými sestrami několik německých sester, což se v té době ukázalo jako mimořádné Boží řízení. S hrdinskou obětavostí se u nacistických okupantů přimlouvaly za místní obyvatele, takže svědectví těchto odvážných sester je v paměti Italů dodnes živé. Girolamo Carnevalli je jedním z početného zástupu těch, kteří sestram vděčí za mnoho. On a jeho přítel byli nespravedlivě obviněni ze sabotáže telefonního spojení, byli uvězněni a odsouzeni k trestu smrti. Manželka jeho přítele v zoufalství prosila sestry o pomoc. Sestra Brunhilda a sestra Marcellina se okamžitě vydaly na cestu do Říma na vojenské velitelství.

Nejprve je nechtěli pustit dovnitř, ale když se sestra Brunhilda představila jako Němka, vojáci SS sklopili pušky a umožnili sestram přístup k veliteli. Ten v sestře Brunhildě poznal svoji bývalou spolužačku (!), a proto zpočátku pozorně naslouchal její obhajobě obou odsouzených. Když však pak důrazně žádala propuštění těchto dvou odsouzenců na smrt, velice se rozčilil, protože rozsudek již podepsal. Sestry se však nedaly zastrašit. Sestra Brunhilda ještě rozhodnějším tónem řekla: „*Pokud tedy nemůžete změnit rozsudek, tak nás obě vezměte namísto těchto dvou otců rodiny a zabijte nás!*“ Tato velkodušnost se dotkla i srdce nacistického velitele, vyhledal příslušné dokumenty a před očima sester rozsudek smrti roztrhal. Pan Carnevalli uzavírá svoje svědectví: „*Zachránily život mně a mnoha dalším.*“

Obyvatelé Rocca di Papa mohli být často svědky toho, jak byly sestry vyslyšeny, když se modlily ke své zakladatelce, blahoslavené Marii Terezii, a tak za nimi denně přicházely matky rodin se svými úmysly. Dva měsíce před koncem války byl pro celou vesnici zastaven přísun potravin jako trest za to, že 300 italských mladých mužů odmítlo spolupra-

Bl. Marie Terezie Tauscher

covat s nacisty. Sestra Brunhilda a sestra Marcellina se znovu vydaly do Říma za velitelem. Po dlouhých rozhovorech tyto dvě odvážné sestry dosáhly toho, že velitel dal přivést ze severní Itálie dvě nákladní auta plná mouky - množství, které nasýtlo všechny obyvatele Rocca di Papa až do příchodu spojeneckých vojsk.

Láska dokáže všechno

Díky Bohu, my nejsme v takové válečné situaci. Přece však i pandemie byla velkou výzvou a prověřila lásku a odvahu mnoha mladých lidí. Tak to bylo i v případě sester, které se starají o poutní dům sv. Josefa - *Casa di San Giuseppe* na Via Trionfale v Římě. Svědectví o tomto období podala sestra Daiana.

Robert Meise, bývalý velitel, navštívil v roce 1980 sestru Brunhildu

„Dobrodružství lásky se pro nás v Římě začalo v roce 2020 koronavirem. Italský stát nařídil v době pandemie zavřít naše ubytovací zařízení pro poutníky. Jelikož poutní dům je zdrojem našich příjmů, byla to pro nás těžká rána. Musely jsme propustit naše zaměstnance a poslat hosty domů. Ale bez příjmu bychom ani my, deset sester, nemohly dlouho přežít, zejména proto, že některé z nás jsou již v pokročilém věku a potřebují drahé léky. V této nouzové situaci nás napadlo požádat o pomoc Caritas. Ochetně nám přivezli potraviny a základní prostředky pro život. Několik dní po této akci se nám z Caritas ozvali znovu. V jejich útulku pro bezdomovce vypukl covid, a tak již nebylo možné ubytovat spolu v jedné místnosti několik lidí. To však znamenalo, že někteří lidé v nouzi by se museli vrátit na ulici. Proto nás požádali, zda bychom bezdomovce nepřijaly jako hosty v našem prázdném poutním domě.

Samozřejmě, podstatnou součástí našeho charismatu je poskytovat domov těm, kdo ho nemají. Ale i přesto to byl pro nás překvapující a náročný požadavek. Všude vládla atmosféra strachu z nákazy, nevěděly jsme, jak se budou bezdomovci v domě a vůči nám chovat. A navíc zde byl zákaz vycházení. Jak jsme se měly rozhodnout? Nejprve jsme se modlily, pak jsme si sedly a rozebíraly spolu všechny výhody a nevýhody. Nakonec padla otázka: *»Co by udělala naše zakladatelka, matka Marie Terenzie?«* Všechny jsme se shodly na tom, že ona by bezdomovce přijala. Jak jsme mohly tak dlouho váhat?

Dne 1. prosince 2020 k nám přišlo prvních 20 chudých lidí, potom jich přibývalo, až jsme v našem poutním domě ubytovaly 70 lidí bez domova. Caritas nám poskytla jídlo, léky a všechno potřebné, dokonce i fyzioterapeuta. Protože jsme

neměly už žádný personál, musely jsme spolu s našimi novými obyvateli vařit, uklízet, prát a udržovat celý dům. Mnozí z nich přicházeli i na naše modlitby, anebo se zúčastňovali mše svaté. Nakonec jsme tedy oslavili Narození Páně v naší nové rozšířené rodině, a jelikož pandemie pokračovala, společně jsme oslavili také Velikonoce. Často jsme byly dojaty až k slzám, když jsme slyšely o osudech některých, většinou starších lidí.

A potom jsme si položily otázku: *»Proč jsme se toho tak bály, proč byl v nás ten počáteční odpor?«* Inu proto, že jsme je neznaly. Brzy jsme si uvědomily, že jsme se rozhodly správně. Jednomu člověku shřel dům a on si nemohl dovolit koupit byt. Jinému zemřela manželka a jeho důchod nestačil na pokrytí vysokých nákladů na terapii a léky. Další, kteří kdysi zastávali čestné postavení ve společnosti, přišli

Dům sv. Josefa

nešťastnou shodou okolností o svůj majetek a nyní se musí dělit o pokoj s dvěma či třemi dalšími lidmi v útulku pro bezdomovce. Všechny předsudky a obavy postupně vymizely. Po šesti měsících, v polovině roku 2021, se blížilo rozlou-

čení, protože bezdomovci se mohli vrátit do prostor ubytovny Caritas. Všichni jsme byli smutní, ale bohatě obdarovaní mnohými novými přátelskými kontakty, které přetrvávají dodnes.

Krátce nato se na nás obrátil stát se žádostí o přijetí afghánských uprchlíků, dokud nebudou mít potřebné doklady pro pobyt v Itálii a nenajdou si jiné místo k bydlení. Byla to nová výzva k lásce: uprchlíci, kteří hovoří cizím jazykem a neznají naše náboženství. Ale po naší první zkušenosti jsme také nyní chtěly důvěřovat Bohu a co nejvíce těmto lidem přiblížit Boží lásku. Z naší farnosti bylo mnoho dobrovolníků, kteří nás aktivně podporovali, přinášeli jídlo, oblečení, školní pomůcky, hry, léky atd. Když uprchlíci přišli, museli nejprve zůstat 10 dní v karanténě na svých pokojích: 52 lidí, většinou rodiny s dětmi.

Prošli si velmi bolestnými situacemi, týden čekali, než mohli vůbec odejít ze země, a ve tváři každého z nich se zračily bolest a únava. Lékaři, dokonce i vynikající odborníci nám přislíbili bezplatnou pomoc, a to jen z lásky k Bohu, za Boží odměnu.

Po povinné karanténě uprchlíci nabídli svoji pomoc v domě a na zahradě. Komunikovali jsme přitom zejména jazykem lásky. Kromě jazykové odlišnosti jsme se setkaly i s nejrůznějšími náboženstvími. Většina z nich byli muslimové – pro nás cizí svět. Mohly jsme však zažít, jak dobře se dá modlit i s lidmi jiného vyznání víry, když se navzájem respektují.

Znovu a znovu nám říkali: *»Když jsme přišli k vám, bylo to, jako bychom přišli domů.«*

Ptali se nás, kdo jsme a proč to všechno pro ně děláme. Mnozí z nich utekli, protože Taliban zabíjel každého, kdo radikálně nedodržel muslimské zákony. Žili jsme spolu dva měsíce, dokud italská vláda nešla pro rodiny ubytování. Během těchto dvou měsíců jsme mohli prožít krásnou zkušenost jednoty, takové jednoty, v níž byla naším jazykem téměř výlučně láska.

Překonaly jsme novou překážku, ale Ježíš nám svěřil ještě více. Dům byl prázdný jen krátce, než nás požádali, abychom přijaly egyptské chlapce ve věku od 12 do 14 let, kteří se na uprchlických lodích do Itálie dostali bez rodičů. Měly jsme se o ně postarat, dokud nebudou mít potřebné dokumenty pro pobyt v zemi. Zpočátku jsme se bály, že nám všechno zničí a budou rebelovat. Ale při pohledu na naši zakladatelku jsme měly odvahu dát souhlas a přijmout je. Jak moc nás překvapili! Tito arabsky mluvící chlapci byli převážně katoličtí koptové. Po několika dnech přišel jeden z nich za námi a lámanou angličtinou řekl: *»I am hungry!«* (Mám hlad!) A když jsme mu nabídly něco k jídlu, on ukázal na své srdce: *»I want so much to eat!«* (Tak moc chci jíst!) Potom jsme pochopily, že žádá o svaté přijímání. Byl hladový po Ježíši! Jelikož mnohé kostely byly v době pandemie zavřeny, nemohly jsme najít koptskou liturgii, kde by mladí lidé mohli slavit mši svatou ve svém obvyklém obřadu a přijmout Pána Ježíše. Proto jsme

jim daly ikonu Boží Matky, aby se mohli aspoň modlit svým vlastním způsobem. A co bylo ještě více překvapivé: modlili se spolu s muslimskými uprchlíky!

Covid ještě neskončil, když nás mladí opustili, takže jsme nemohly otevřít novou poutní sezónu. Ale Bůh měl své plány. Na Ukrajině vypukla válka a tisíce Ukrajinců utekly do Evropy a připutovaly i do Itálie. Italský stát nás opět požádal, zda bychom nebyly ochotny přijmout dva neslyšící ukrajinské uprchlíky. Naše odvaha skutečně vzrostla, a tak jsme nyní již neváhaly odpovědět kladně také na tuto žádost. Nepřišli však dva, ale 71 neslyšících rodin, jejichž jazyk jsme neovládaly o nic více než předtím arabštinu či perštinu, ba co bylo ještě horší, oni neslyšeli ani to, když jsme je nazývaly jménem. Teď jsme musely rozezvučet nový akord lásky. A bylo nám umožněno to zažít! Když jed-

nou řeknete ano a důvěřujete Boží pomoci, neopustí vás.

Zdravé děti z rodin hovořily ukrajinsky a s rodiči komunikovaly posunky. Jako Slované mají neuvěřitelnou schopnost naučit se cizí jazyky, takže jsme se s nimi dokázaly v krátkém čase domluvit. Brzy jsme si uvědomily, jak velký dar nám naši neslyšící hosté dali, když nám umožnili podílet se na zcela novém světě, být na světě velmi inteligentních, velmi citlivých lidí, kteří si dokážou porozumět očima a o své děti se starají s neobyčejnou láskou. Naši ukrajínští přátelé se s námi podělili o svoji silnou víru a díky jejich výjimečnému jemnocitu jsme se naučily vidět v každodenním životě věci, kterých jsme si předtím nikdy nevšimly. Byly jsme rovněž svědkyněmi toho, že po otevření našeho domu se Bůh dotkl srdcí lidí kolem nás, a ti nás podporovali v každé oblasti.

Pandemie nám tedy přinesla skutečně *»rozšíření srdce«*, protože jsme se naučily milovat lidi, kteří se od nás tak výrazně liší. Láska nám dodala odvahu udělat mnohá rozhodnutí, která byla pro nás zpočátku velkou výzvou. Byly jsme konfrontovány s jinými jazyky, náboženstvími, národy a kulturami, ale i se světem útlaku a války. Láska nás během těchto měsíců přinutila vystoupit z našich obvyklých struktur, schémat a hranic a úplně zapomenout na sebe. Znovu a znovu jsme se setkávaly a kladly si jedinou otázku: *»Kdyby byla matka Marie Terezie od svatého Josefa s námi, co by udělala?«* Po překonání první výzvy jsme dostaly odvahu a důvěru v Boha vyslovit i každé další ano.“

*Z Vítězstvo Srdca 152/2023
přeložil a upravil -dd-*

Promluva Mons. Jana Baxanta na Národní svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi

*Plné znění promluvy litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta přednesené ve čtvrtek 28. září 2023
při poutní mši svaté na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi*

Bratři a sestry, milí poutníci, vážení přátelé, aniž bych chtěl pomínout první křesťanské nemalé úsilí iroskotské misie v našem zeměpisném prostoru v 7. století – ostatně žádná evangelizační misie nemá být zapomenuta, protože přináší smysl pro oběť a ušlechtilost, – dovoluji si tvrdit, že zásadní a zřetelné, tedy charakteristické křesťanské rysy, hrající důležitou roli pro budoucnost naší země, nacházíme při jakémsi rozbřesku kulturní civilizace v tomto prostoru, na našem území uprostřed Evropy, již začátkem 9. století. Nositelů tohoto obnovného křesťanského úsvitu nebylo mnoho. Nikdy jich mnoho nebývá. Svatý Cyril a svatý Metoděj se svými několika průvodci byli jakýmsi nádherným předvojem později už domorodých osobností, majících svou náboženskou opravdovostí vysloveně na česko-moravské půdě rozhodující vliv. Svatá Ludmila se svatým Václavem jsou nepochybně těmi nejvýraznějšími, a nám snad i nejbližšími. Byli dva. Pouhé dvě rzy lidské bytosti. Konečně, vždycky tomu tak bývá. Příkladných jednotlivců, zastánců objektivní pravdy, tedy nejvyšší hodnoty – pravdy Páně, kteří tuto pravdu nesou, nikoliv prosazují mocensky násilím, ale své přesvědčení podpírají osobním svědectvím života, nebývalo a nikdy nebývá mnoho. „Pravda je víc než moc, protože je trvalá,“ řekněme to slovy Karla Čapka. Nepřítel, zde nepřítel křesťanství, bývalo a je, žel, vždy dost. Nevyhneme se jednoduchému, avšak významnému konstatování, že tehdy na začátku, ale i kdykoliv jindy, v jakékoli historické době, se při postupném osvojování si křesťanského životního stylu, jednalo a jedná o „malý hlouček“ věrných Kristových následovnic a následovníků. Sám Ježíš se neobává k tomuto malému hloučku přiřadit, jej povzbudit a poukázat na to, že není jediného důvodu propadat malomyslnosti při myšlence, že skupinka skromných a věrných nic nezmuže proti masivní většině těch, kteří dosud moudré a promyšlené životní Kristovy

zásady nevyznávají a nepřijímají. Je samozřejmé, že onen „malý hlouček“, prost jakéhokoliv elitářství, a navíc nekoketující s mocnými tohoto světa jakéhokoliv politické garnitury, avšak schopný kooperace, nikomu se nepodbízějící, protože udržující si svou důstojnost, není dispensován od naplňování Ježíšovy výzvy jít do celého světa, hlásat evangelium a získávat Kristu učedníky. Všichni jsme přece povoláni

tický pohled na staroboleslavské Václavovo mučedniště, nás ujišťuje o tom, že se nelze dívat na svatého Václava jen jako na politickou, eventuálně vladařskou osobnost, aniž bychom měli záměr tuto jeho životní kariéru jakkoliv zlehčit. Byl to ale především křesťan, svědek křesťanské víry, průkopník životního stylu, v jeho době sice stále ještě nového a vlastně vždy ztěžka přijímaného. Svatováclavská

*Foto © František Nedbal,
Člověk a Víra*

spustit síť a zajet na hlubinu, jak nedávno zaznělo z úst papeže Františka při Světovém setkání mládeže v Lisabonu. Malý hlouček nikdy nesmí ztratit vnitřní dynamiku a ochotu růst.

Jsme ve Staré Boleslavi, nedaleko místa zrození svatého Václava pro nebe. Tak se přece oprávněně nazývá půda, na níž padají mučednice a mučedníci pro Krista. Je prosáklá jejich krví, proto i úrodná pro jejich pokračovatele. Ježíšova Kalvárie je přesně tím místem, které se, bez přehánění a už vůbec ne náboženského fanatismu, stalo centrem celé naší planety, protože právě tam, do země kalvárské hory, padaly krůpěje Ježíšovy krve, zúrodnující naši planetu celou. Pokud možno co nejpečlivější, tedy téměř mys-

lání nám poskytuje důvod ke klidnému přijetí skutečnosti, že Kristus osud nikoho z mučednic a mučedníků nepovažuje za tragédii, a stejně tak, že existence malého hloučku několika věrných a statečných jeho následovnic a následovníků je spíše výhodou. Je totiž odolný vůči manipulaci, nedá se ovládat jako dav. Duchovně kvalitní semeno, zdravé zrno skutečných svědků víry, vložené do terénu naší země, má optimistickou perspektivu jistoty. Snad můžeme i vytušit, že v Ludmiline výchově svatého Václava byl ponechán nemalý prostor pro přesvědčení, že malá skupinka nadšenců, sledující dobro druhých, nikoliv své, stojící na začátku každého dobrého díla, je zárukou, že dílo nezanikne.

Pro ilustraci si téměř namátkou dovoluji vypůjčit konkrétní událost: Na jedné straně pravidelně se opakující scénarii škodolibých úsměvů, a na straně druhé i nepokojných reakcí, jež by chtěly obranným způsobem argumentovat a vysvětlit výsledky pravidelně se opakující, ne vždy šťastné akce, stručně nazývané „sčítání lidu“. Tyto výsledky relativní hodnoty by obvykle chtěl komentovat kdekdo. Kolik nás je? Vymíráme, nebo co do počtu obyvatel rosteme, třeba i díky uprchlíkům? A kolik je v naší zemi a v současné době křesťanů a katolíků? Zbytečně bychom se trápili a sami sebe oslabovali, kdybychom jako nedospělé a rozmazlené malé děti plakali nad tím, že je nás málo, že nás špatně sečetli, že otázky v dotaznících nebyly vždy solidně postaveny. Jistě, pokládané otázky by si důkladnou revizi ve prospěch solidnosti určitě zasluhovaly. Je nás však opravdu málo? Ano, není nás mnoho, ale máme se za to stydět? Máme se stydět za to, že jsme malým hloučkem? Oprávněný smutek a snad i pláč by na místě byl, pokud bychom se sice chtěli smířit se sebou jako s malým hloučkem, ale duchovně nekvalitním, vnitřně zkaženým, a proto de facto odsouzeným k zapomenutí.

Zůstává nám jedna otevřená otázka, dotýkající se, milí poutníci, každého z nás: Kde se nyní ocitáme? Jsme ve fázi setí, nebo sklizně? Je možné odpovědět poměrně rychle. Do půdy země, kterou máme k dispozici – je nám přece jako vlast svěřena, vkládejme po příkladu svaté Ludmily a svatého Václava perly zdravého zrna naší snad tiché, ale důsledné opravdovosti. Malý hlouček bývá téměř pravidelně touto opravdovostí, upřímností a statečností obdařen. Zaručuje ji svou přítomností v něm sám Kristus. Až pak může růst, rozrůstat se do šířky i délky a postupně se stávat společenstvím, evangelním kvasem a solí. Následně se s údivem může radovat z bohaté sklizně, protože nepominutelné okolnosti k tomu zajišťuje sám Pán setby i žní. On rád poskytuje rosou a vláhu Ducha, vlnitý účinek duchovního jasu slunce, příhodné klima svého požehnání. Amen.

Zdroj: www.cirkev.cz

(Redakčně upraveno)

Heřman Josef (3)

Malá Madona v kapitulním kostele měla plné ruce práce, když chtěla potěšit a uspokojit všechny, kteří jí skládali k nohám bídu těžkých časů. Vody se opět vrátily do svých koryt, hráz byla opravena a nově zesílena. Ale ve městě Kolíně zůstalo mnoho bídy, nemoci a hladu na všech stranách. Není divu, že malá Madona u kapituly měla tolik práce, že odložila dokonce své vlastní Dítě ze své náruče, aby mohla všem přichozím vypudit bídu ze srdcí.

Mnoho soch Panny Marie bylo tehdy ve svatém Kolíně. Ale ty všechny seděly na vysokých trůnech oděné jako královny. Jenom malá Madona z kapituly byla jiná. Neseděla, nýbrž stála a dívala se na všechny lidi tak dobrotivě a vlídně, jako kdyby chtěla říct:

„Pojďte ke mně, povězte, co máte na srdci! Já jsem vaše matka!“

Její podobu vytvořil jakýsi zbožný řeholní bratr, vypráví se, že na ní pracoval za stále hlasité modlitby. Není druhé takové Matky Boží v kolínských chrámech. Proto nosí lidé ze všech farností svoje starosti právě do kapitulního kostela k malé Matce Boží.

DUCHOVNÍ ČETBA

Dva týdny po velké povodni přišla paní Marie opět do kostela. Nesla v náruči dítě, kterému dali při křtu jméno Heřman. A matka poklekla před svatým obrazem, zvedla dítě vzhůru k Marii a prosila:

„Matko, podívej se, nesu ti své dítě. Vezmi je pod svou ochranu! Kladu ti je na srdce spolu s tím tvým. Uchovej je v milosti, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!“

A Maria, Matka Boží, se usmála, plná vlídnosti, na matku a dítě, které jí světila do péče ke všem těm ostatním.

Když se matka vrátila domů, městem zněl umíráček. Biskup zemřel! Matka se tiše modlila: „Pane, buď milostiv je-

ho duši!“ a přitiskla své dítě ještě pevněji na svou hrud’.

Tři dni nato bylo tělo biskupovo pohřbeno v kostele sv. Ondřeje.

ŠENKÝŘKA U SANKT MERGEN

Iburga, „šenkýřka“ ve zbožné nadaci Sankt Mergen, tak nazývali ve starém Kolíně kapitulní kostel, stála u kuchyňského sporáku a míchala velkou dřevěnou vařekou v obrovském hrnci polévku. Této vznešené dámě dělalo potěšení zastávat úřad kuchařky. Její tváře přitom hořely a polévka bublala. Paní Iburga míchala v hrnci s takovým zaujetím, že Gertruda, děvče z kuchyně, ji musela několikrát zatahat za zástěru, než jí mohla vyřídít důležitý vzkaz.

„Co chceš?“ ptala se Iburga nevrle, protože neměla ráda, když ji někdo při jejím kuchařském díle vyrušoval.

„Milostivá paní proboštová vzkazuje, že zítra je svátek Zvěstování Panny Marie!“ vyřizovalo děvče trochu nejistě.

„To vím!“ odbrkla Iburga a míchala dále.

„A to je veliký svátek, vzkazuje paní proboštová.“

„To vím taky!“

„A bylo by vhodné, říká paní proboštová, kdyby paní Iburga připravila ke cti Panny Marie na stůl něco dobrého.“

„Paní proboštová je mlsná huba,“ bručela Iburga a její vařeka vířila ještě divočeji. Ale děvče se nedalo odbýt.

„Paní proboštová myslela na pár kačenek pěkně na křupavo upečených.“

„Tak!“ odbrkla Iburga.

„Ano. Ke cti Panny Marie, říká paní proboštová. V krámě »U tučných kachen« viděla náhodou výborné kačenky na pečení, říká paní proboštová.“

Tu se šenkýřka náhle rozmáchla a opřela ruce v bok i s vařekou.

„Paní proboštová je sama tučná kachna!“ křičela na ubohé děvče.

„Ostatně v kuchyni a ve sklepě jsem pánem já a ne paní proboštová!“ Kdo se podíval, jak majestátně mává Iburga vařekou, nemohl o pravdivosti tohoto mocenského prohlášení ani v nejmenším pochy-

bovat. A Iburga vládnout dovedla; měla dvaatřicet předků, dvakrát tolik než kolik bylo zapotřebí, aby mohla vstoupit do dámské nadace Sankt Mergen, a její otec byl hrabě někde v Niederrheinu a měl tam hrad a stovku vojáků.

„Kromě toho,“ burácela dále Iburga a mávala do taktu vařekou, „kromě toho nevím, je-li to pro naši Milou Paní nějaká pocta, když kvůli jejímu svátku pobijeme nevinné kachny. Uvaříme raději zítra polévku pro chudé trochu silnější a naše Milá Paní bude s větším zalíbením shlížet na masná oka na polévce pro chudé než na kačenky paní proboštové. A teď mi pomoz sundat hrnec z plotny a odnést k bráně, žebravý lid našeho dobrého Pána Boha má už hlad.“

Také u klášterní fortny dodržovala Iburga mezi svými hosty přísný pořádek. Když podstatně vzrostl nával chudých po velké povodni, Iburga dbala, aby každý dostal svůj díl a každý chudý aby byl ku pomoci tomu, kdo je ještě chudší. Pro každého měla kromě své přisnosti i dobré slovo, které dodávalo odvahy a vracelo naději. Není proto divu, že těchto hostů neubývalo, ale přibývalo, a tak paní správcová zahrnovala šenkýřku znovu a znovu do svých modliteb. Ale co dělat? Adéla, abatýše, držela na šenkýřku, a abatýše byla svatá. Celý Kolín věděl, že svatí mají vždycky pravdu.

Právě natahoval ruku se svou miskou roztomilý chlapec, kterému bylo asi šest let, a jeho modré oči se dívaly tak upřímně a tak prosebně, že šenkýřce docela změklo srdce. Podezřele dlouho míchala naběračkou v hrnci, až v ní uvízlo několik pořádných kousků masa.

„Pán Bůh zaplať, paní Iburgo!“ zašveholil chlapec jasným hlasem. „A maminka říká, že v nebi budete sedět na zlatém křesle s červeným sametovým polštářem, pamatujte si to, paní Iburgo!“

„To že říká maminka?“ směje se Iburga.

„Určitě, říkála to, já přece nelžu!“ brání se malý dotčeně. „Vím, že říkála: červený sametový polštář.“

„Tak tedy červený!“ smála se dáma. „Ale řekni mi, jak se daří tatínkovi, Heřmane?“

„Stále ještě kašle, a moc kašle!“ odpovéděl chlapec smutně. Ano, jeho otec Kryštof kašle od té doby, co se Heřman narodil a on prodělal nedobrovolnou

Kdo je to Heřman Josef?

Hrdina Hünermannova působivého románu není vymyšlená postava.

Byl to kněz a premonstrát,

který byl na základě staleté úcty svatořečen v r. 1960.

Narodil se v Kolíně nad Rýnem ve 2. polovině 12. století a zemřel roku 1241 v Hovenu. Již jako dvanáctiletý vstoupil do premonstrátského opatského kláštera ve Steinfeldu, kde s výjimkou studijních let, která strávil ve Frieslandu v Mariengarten, žil až do své smrti. Posluhoval svým spolubratřím v refektáři a jako sakristán. Především však pracoval jako duchovní vůdce řeholních sester. Zemřel na cestě do cisterciáckého kláštera v Hovenu. Jeho ostatky byly přeneseny do Steinfeldu a uloženy v opatském kostele. Tento klášter patří od roku 1923 salvatoriánům. Svátek sv. Heřmana se slaví ve Steinfeldu každý rok v 7. neděli po Velikonocích.

O jeho životě nám vypráví životopis sepsaný jedním z jeho spolubratřím. Tento životopis byl vytištěn v německém jazyce ve Steinfeldu v roce 1748.

Zbožnost tohoto světce byla od dětství poznamenána hlubokou mariánskou úctou. Podle tradice již jako dítě udržoval důvěrný kontakt s Matkou Boží v kolínském kapitulním kostele. Jako chlapec věnoval obrazu Matky Boží jablko, které ona vlídně přijala, a dostalo se mu cti, že si mohl hrát s malým Ježíškem a Janem Křtitelem. Panna Maria mu projevovovala starostlivou lásku. Tato niternost a mystické omilostnění se ještě více prohloubily a zesílily během jeho řeholního života. Mariánskou

úctou, která je v premonstrátském řádu domovem, pěstoval obzvláštním způsobem. Byl s Marií v důvěrném kontaktu a ona jej nazývala svým kaplanem. Dokonce se Panně Marii zasnoubil a přijal jméno Josef. Panna Maria vložila do jeho náruče Ježíška a uložila mu, aby vyložil Šalomounovu *Píseň písní*. Klášter ve Steinfeldu se vyznačoval velkou péčí, která byla věnována liturgii, modlitbě a meditaci. Heřmanův život je typickým příkladem řeholního života tohoto opatství. Na historickém pozadí jeho životopisu se odehrává oživení reformního hnutí řádů cisterciáků, augustiniánů a premonstrátů.

Mystické charisma světce se projevuje také v jeho básnické činnosti. Připisuje se mu autorství řady hymnů, mezi jinými *O vernantes Christi rosae* ke cti sv. Voršily, *Jesu dulcis et decora*, mariánský hymnus *Gaude, plaude clara rosa* a hymnus k Božskému Srdci Ježíšovu *Summi regis cor, aveto*. Tento hymnus přebásnil výtečně v roce 1656 protestantský básník Pavel Gerhard.

Epizoda zasnoubení s Pannou Marií uchvátila velkého holandského malíře Anthonise van Dycka, který ji zvětčil na plátně v roce 1630. Obraz se nachází ve vídeňském Uměleckohistorickém muzeu.

*Podle Marienlexikon
připravil -lš-*

studanou koupel ve svém kramě při velké povodni.

„Je třeba se modlit, vid’?“ těší jej Iburga.

„Jistě, k Panně Marii. To dělám každý den!“ odpovéděl hoch se zjevným zápallem. „Ale teď už musím jít, polévka chladne.“

„Počkej ještě!“ říká šenkýřka a loví ve svém kapsáři, až konečně najde pěkné

zlatočervené jablko. „Na, to máš za ten červený sametový polštář!“

Heřman s radostí sáhl po krásném ovoci.

(Pokračování příště)

*Podle W. Hünermann: Hermann Josef,
der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939*

Pondělí 23. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Ladislav Hučko – řeckokatolický biskup **6:30** Klapka: S Milošem Slavíkem **7:40** Václav Drbala – Mučednická smrt a proces blahorečení **7:55** Nebojte se...! Ptejte se kněze **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Outdoor Films s Jakubem Šedivým (104. díl): Prvosjězdy asijských řek na kajaku **11:00** Turzovka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Istanbul, 2 **13:35** Zimbabwe – Z temnoty **14:05** Poletuchy: Na skok do Hradce **14:50** Noční univerzita: Cyril Höschl – Umění a (neuro)věda **16:00** V souvislostech **16:20** Kniha proroka Jonáše **16:30** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře **18:00** Sedmihlásky: Kamarádím s ptáčkem **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **18:10** Příroda kolem nás: Potkali jsme u vody (hroch, motýlice a slípka zelenonohá) **18:25** BlueGate na Mohelnickém dostavníku 2012 **18:50** Vaření halušek **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:10** Kambodža – První generace [P] **21:40** Poutníci času: S Daniělem Hagenem **22:00** Kulatý stůl: Láska k pomoci **23:25** Továrna mezi vodami **0:10** Příběhy psané životem: Rozvody **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 24. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Milan Novák – badatel Karla I. Habsburského **6:25** Kazachstán, poutní kostel **7:20** Jazzový večer, I. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **8:05** Poletuchy: Na skok na Valašsko **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Grotosky Harolda Lloyda: On záračným studentem **10:55** Noční univerzita: Soňa Sílová – Apocalypse Now! **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Profesor Otto Wichterle **13:05** Muzikanti, hrajte **13:35** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **14:05** Světla a stíny baroka **15:05** Magazín Mary's Meals **15:25** Ghana – Naděje za mřížemi [P] **16:00** Jak potkávat svět: S Borisem Urbánkem **17:30** Krok do neznáma **18:00** Sedmihlásky: Kamarádím s ptáčkem **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernadety **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Alexander Graham Bell (1847–1922) **18:40** ARTBITR – Kulturní magazín **18:50** Zpravodajské Noeviny: 24. 10. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Malí velcí, bílí černí **19:45** Přejeme si... **20:10** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Harfa Noemova: G. Donizetti a jeho Messa di Gloria e Credo **21:20** Terra Santa News: 18. 10. 2023 **21:40** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka, v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **22:05** Symfonický koncert, 1. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **23:00** Lidé z cest **0:05** Thajsko: Země hadů **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 25. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jaroslav Jáchym Šimek OPraem – opat želivského kláštera **6:25** Zpravodajské Noeviny: 24. 10. 2023 **6:50** V pohorách po horách: Brada **7:00** Noční univerzita: Cyril Höschl – Umění a (neuro)věda **8:10** Květnov **8:20** Veselo v Žilinském kraji **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Grotosky Bustera Keatona: Frigo na námluvách **10:20** Když bolí tělo: Epidemie a obrana proti nim **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Leyla Mccalla na Folkových prázdninách **13:20** Dokořán: S MUDr. Jaroslavem Šturmou **14:20** Dům ze skla? **15:20** Libanon – Sedm sekund **15:55** Zpravodajské Noeviny: 24. 10. 2023 **16:15** Cvrlíkání (101. díl): Pavel Čadek **17:20** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **18:00** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

18:05 Sedmihlásky: Kamarádím s ptáčkem **18:10** Strýček Emu: České státní symboly **18:20** Kouzlo Vysoké nad Kysucou **18:55** Terra Santa News: 25. 10. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Rakousko – údolí Dyje **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nebuď blběj **19:45** Přejeme si... **20:05** Večer chval: Živá modlitba a chvála [L] **21:10** Hledání skrytých svatých míst: Istanbul 2 **22:00** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Nést svůj kříž: Jak a proč? **22:35** V pohorách po horách: Brdo – Chřibý **22:45** Jak potkávat svět: S Borisem Urbánkem **0:20** Generální audience papeže Františka **0:40** Zatloukal na vině **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 26. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Peter Kopa – právník, spisovatel a člen Opus Dei **6:25** Okřídlení sousedé: Ptáci a skla **6:45** Čas pro Malawi **7:30** Kambodža – První generace **8:00** Terra Santa News: 25. 10. 2023 **8:25** Vincent Hložník, umělec evropského formátu **8:40** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovská přehrada **9:05** Grotosky Laura a Hardyho: Dvojčata **9:30** Harfa Noemova: G. Donizetti a jeho Messa di Gloria e Credo **10:00** Kulatý stůl: Láska k pomoci **11:20** Jeníkov **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jazzový večer, I. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Výpravy do divočiny: Změny klimatu **15:10** Kaplani naděje: P. Marcin Saj **15:20** Polské stopy v Olomouci I. **15:30** Peru – Osm sester **16:05** Zpravodajské Noeviny: 24. 10. 2023 **16:25** Grotoska Harolda Lloyda: O patro výš **17:40** Setkáni: Ol'ga Haláková – Bečov nad Teplou **18:00** Sedmihlásky: Kamarádím s ptáčkem **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tisíce světél **18:10** Ovečky: 30. neděle v mezidobí (A) [P] **18:40** Poletuchy: Na skok na Valašsko **19:25** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Kanárci v síti [P] **21:05** Letem jazzem: Cole Albert Porter – zpívá Martin Chodúr **22:15** Pod lampou [P] **0:20** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **0:45** V pohorách po horách: Kriváň **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 27. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Václav Hampl – emeritní rektor UK **6:25** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **6:35** Absolventi: Emil Farbiak **7:05** Bačkorám navzdory: Poslední etapou k cíli **7:25** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **7:35** Tiché hrozby – Bouřlivé počasí **8:05** Vezmi a čti: Září 2023 **8:20** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **9:05** Nicu **10:05** Na křídlech andělů **10:30** Dům ze skla? **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Plnou parou do srdce Beskyd **13:25** Grotosky Laura a Hardyho: Už zas je tady **14:00** Zahradní slavnost: Pavlovice u Přerova **15:25** Kambodža – První generace **16:00** Buon giorno s Františkem **16:40** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **17:10** Duchovní malby: Ježíšovo utrpení **17:30** Hovory

z Rekovic: Liselotte Rokyta **18:00** Sedmihlásky: Kamarádím s ptáčkem **18:05** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Zázraky Pražského Jezulátka **18:10** Svatá Kateřina Sienská **18:35** Zřím Řím **18:55** Naši – osobnosti lidové kultury – Míla Brtník **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Na cestě k věčnosti [L] **21:30** Poutníci času: S Antonem Litvinem **21:45** V pohorách po horách: Soláň – Vsetínské vrchy **22:05** Dobrodružství před kamerou **23:00** Trendy ochrany přírody **23:30** Cvrlíkání (101. díl): Pavel Čadek **0:40** Dítě 31 **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 28. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuke Antonína Dvořáka **6:25** Zachraňme kostely: Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **6:45** Duchovní krajina Novohradských hor: Po proudu Černé **7:15** Zachránci hadů na Bali **7:30** Grotosky Bustera Keatona: Frigo staví dům **7:55** Sedmihlásky: Kamarádím s ptáčkem **8:00** Ovečky: 30. neděle v mezidobí (A) **8:25** Bratr oheň: Bratři v Maroku **8:50** Strýček Emu: České státní symboly **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Alexander Graham Bell (1847–1922) **9:40** Průplav Božího přání **10:20** Flešbky – Godzone podcast (9. díl): Martin Mitro – Papeži bych uvařil tofu s chilli **10:50** Když vyschnou studny **11:05** Ghana – Naděje za mřížemi **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z katolické charismatické konference 2023 **13:10** Pod lampou **15:15** Výroční obyčej na Valašsku: Rožnovské slavnosti 2023 **16:35** Intarzovaný svět Jana Maříka **16:50** Kanárci v síti **18:00** Slovo na neděli: 30. neděle v mezidobí [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Popraviště Butovo (1. díl): Ruská Golgota **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Lovoš – České středohoří **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Malý a vražedný **19:45** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films s Lubomírem Pavelčkem: Fotografování je jeho vášně [P] **21:40** Síť svobody **23:50** Letem jazzem (14. díl): Modální jazz **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 29. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jaroslav Hodík – fotograf **6:25** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Papua Nová Guinea **6:35** Tiché hrozby – Zemětřesné roje **7:05** Setkáni s Komenským – Alfred Strejček **7:40** Kambodža – První generace **8:10** Slovo na neděli: 30. neděle v mezidobí **8:40** Kanárci v síti **9:40** Poutníci času: S Jarmilou Lomozovou [P] **10:00** Mše svatá na zakončení řádného generálního shromáždění synody biskupů: Vatikán, bazilika sv. Petra [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:05** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Nést svůj kříž: Jak a proč? **14:40** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Moravský Krumlov – údolí Oslavy – Třebíč **14:55** Grotosky Laura a Hardyho: Za mřížemi **15:15** Praelas zítřka [P] **15:50** Síť svobody **18:00** Sedmihlásky: Či to husičky **18:05** Ovečky: 30. neděle v mezidobí (A) **18:30** Bratr oheň: Malomocní, lapkové a učenci **18:55** Strýček Emu: Změna času [P] **19:05** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Setkáni: Jiří Carbol – dřevěný kostel sv. Antonína Paduánského na Prašivě **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Svěráz jedinečnosti **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Josefem Zimou [P] **20:50** Jano Köehler [P] **22:10** Koncert k 80. narozeninám Petra Fialy, 1. část: Brno, Besední dům **23:05** Buon giorno s Františkem **23:45** Leh – Hedvábná cesta **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 23. 10. o 20:20 hod.: A teraz čo? (Praktický význam čítania Svätého písma)

Aký praktický význam má čítanie Svätého písma pre katolíkov? Pozrite si ďalšiu reláciu „A teraz čo“ so Scottom Hahnom.

Utorok 24. 10. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol sv. Petra v Gallicantu, dokument)

Kostol sv. Petra v Gallicantu nám pripomína tri dôležité udalosti Pašij: chvíľu, keď sa Ježiš postavil pred veľkňaza Kajfáša, chvíľu, keď nad ním najvyšší židovský súd vyriekol rozsudok smrti, a tiež Petrovo trojnásobné zapretie Ježiša.

Streda 25. 10. o 20:30 hod.: Zneužívanie, 3. časť

Sexuálne zneužívanie detí zraňuje tých najbezbrannejších. Obete trpia v osamelosti, bez pomoci a keď po rokoch nájdú odvahu prehovoriť, často sú opäť traumatizované reakciou spoločnosti, ktorá je nedostatočne informovaná o vážnosti tejto problematiky. Preto sme pripravili sériu krátkych videí, v ktorých sa vám pokúsime priblížiť túto náročnú tému. Odborníci odpovedia na množstvo otázok, napr. ako postupovať, ak sa nám obeť zdôverí, kam sa obrátiť o pomoc a mnoho ďalších cenných a praktických informácií.

Štvrtok 26. 10. o 13:55 hod.: Nie z tohto sveta (NOT OF THIS WORLD, dokument)

Dokumentárny film Damiána Königa o umelcovi Pavlovi D. Solárovi a jeho netradičnej Biblickej krížovej ceste, ktorú vytvoril v Kremnici.

Piatok 27. 10. o 21:00 hod.: Poznačení Bohom: Svätá Anna Katarína Emmerichová (dokument)

Anna Katarína Emmerichová. Žena, ktorá nám sprostredkovala život Ježiša Krista. Rehoľníčka obdarovaná nadprirodzenými schopnosťami. Mystička, ktorá nosila na svojom tele Kristove utrpenie. Dokument nahliada do života tejto blahoslavennej sestry.

Sobota 28. 10. o 20:30 hod.: Biblia (Abrahám)

Film rozpráva o živote starozákonného patriarchu Abraháma a je tematicky spätý nielen so zrodom náboženstiev, ale aj s postupným zjednocovaním a formovaním palestínskych kmeňov v jeden národ izraelský.

Nedeľa 29. 10. o 20:40 hod.: Libanon: Sedem sekúnd (dokument)

O strašnom výbuchu v Bejrúte sme sa všetci dozvedeli z médií. V dokumente sa dozvieme, že štvrtou, ktorá bola najviac zničená, bola práve kresťanská štvrť. Ako tieto momenty prežívali a ako ovplyvnili ich životy, nám porozprávajú miestni kresťania.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. ŘÍJNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 10.		PO 23. 10.		ÚT 24. 10.		ST 25. 10.		ČT 26. 10.		PÁ 27. 10.		SO 28. 10.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1673	1892		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1567	1771		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	1674	1893		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	813	914		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1674	1894		
Antifona k Zach. kantiku	721	814	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1675	1894		
Prosby	817	917	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1675	1894		
Závěrečná modlitba	722	814	1566	1769	1566	1770	862	967	878	984	894	1001	1568	1771		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	792	890		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	1676	1895		
Závěrečná modlitba	722	814	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	1568	1771		
Nešpory:																
	SO 21. 10.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	721	814	722	814	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	722	815
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	722	814	722	814	1566	1769	1566	1770	872	977	888	995	904	1012	723	816
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 22. 10. – 29. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 45,1-4-6
 Ž 96(95),1+3.4-5.7-8.9-10a+c
 Odp.: 7b (*Vzdejte Hospodinu slávu a moc!*)
 2. čt.: 1 Sol 1,1-5b
 Ev.: Mt 22,15-21

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1-5
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
 Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
 2. čt.: Řím 10,9-18
 Ev.: Mt 28,16-20
(nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/1)

Pondělí 23. 10. – nezávazná památka sv. Jana Kapistránského

1. čt.: Řím 4,20-25
 Lk 1,69-70.71-72.73-75
 Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)
 Ev.: Lk 12,13-21

Úterý 24. 10. – nezávazná památka sv. Antonína Marie Klareta

1. čt.: Řím 5,12.15b.17-19.20b-21
 Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.17
 Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
 Ev.: Lk 12,35-38

Středa 25. 10. – ferie

1. čt.: Řím 6,12-18
 Ž 124(123),1-3.4-6.7-8
 Odp.: 8a (*Naše pomoc je ve jménu Hospodina.*)
 Ev.: Lk 12,39-48

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytke, Hospodine zástupí!*)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
 Ev.: Mt 16,13-19

Čtvrtek 26. 10. – ferie

1. čt.: Řím 6,19-23
 Ž 1,1-2.3.4+6
 Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
 Ev.: Lk 12,49-53

Pátek 27. 10. – ferie

1. čt.: Řím 7,18-25a
 Ž 119(118),66.68.76.77.93.94
 Odp.: 68b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazím!*)
 Ev.: Lk 12,54-59

Sobota 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19-22
 Ž 19(18),2-3.4-5
 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 Ev.: Lk 6,12-19

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2024

Milí čtenáři, jistě jste si při čtení cen předplatného na příští rok všimli velkého navýšení. Jakkoliv nás to mrzí, nemůžeme jinak. Podívejme se na fakta, která nás vedla ke zvýšení prodejní ceny za jedno číslo Světla na 24 Kč.

Všichni dobře víme, jak s nejednou domácností či firmou zacloumaly obrovské ceny energií, jak každý rok (resp. několikrát ročně) významně roste cena poštovního, zdražují se i ty nejzákladnější životní potřeby a služby – potraviny, pohonné hmoty, MHD, sociální služby atd. Mnohé z toho má vliv i na takovou „maličkost“, jakou je vydávání týdeníku Světlo. Od roku 2020 se ceny vstupů (tisk, poštovné TZ, obálky) téměř zdvojnásobily! Proto jsme již v roce 2021 a 2022 výrazně cenu Světla dovalovali, čímž jsme se však dostali do velké ztráty a museli jsme si půjčit peníze, abychom ztrátu vyrovnali. Další rok už takto postupovat nemůžeme, nezládlí bychom půjčku splácet.

Nechtěli jsme Vás, milí čtenáři, v oněch dvou těžkých letech ekonomického chaosu a nejistoty ještě víc finančně zatěžovat. Nyní však musíme udělat radikální fez a prodejní cenu stanovit dle skutečných výrobních nákladů – věřte, **cena 24 Kč za číslo je bez jakéhokoliv zisku!** Je na Vás, čtenářích, zda budete ochotni akceptovat za tuto cenu duchovní pokrm, který

Vám Světlo nabízí. Ve srovnání s tím, co utratíme za jídlo (někdy i nadbytečně), či nějakou tu libůstku, by mohla stokrát měsíčně za snad kvalitní katolický časopis být dobře zhodnocenou investicí pro dobro duše, o kterou jde především. Nebudeme zastírat, že počet výtisků mírně poklesl, a pokud poklesne dál, dostane se na hranici rentability...

Předplatitelům většího počtu kusů nabízíme slevu, a těm, kteří platí z účtu, nabízíme možnost zaplatit čtvrtletně, aby to nebyla taková zátěž. U platby složenkou se to nerentuje, je vysoké výplatné.

Jsme velmi vděční také za každý Váš dar. Již desítky let je za dárců sloužena každý týden mše svatá, od 1. ledna 2024 bude každý týden sloužena mše svatá i za čtenáře Světla, abychom vytvořili společenství, které se navzájem podporuje modlitbou – duchovní rodinu lidí, kterým na sobě navzájem záleží v tomto zmateném světě bez lásky a hodnot, častokrát bez Boha. Vždyť Hospodin je naše světlo a spása, v něho věříme a doufáme! (srov. Ž 27,1)

Děkujeme za Vaši dosavadní přízeň a všechny modlitby.

Daniel Dehner, šéfredaktor

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2024 BUDE 24 Kč

Roční předplatné tedy činí 1248 Kč, pololetní 624 Kč, čtvrtletní 312 Kč, a to včetně poštovního.

- Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenku ani informace uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
- Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2024. Chcete-li provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosím nahlaste je nejpozději **do 1. prosince 2023 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z adresky.
- Kdo si kupuje jednotlivá čísla Světla, např. v kostele, bude moci pokračovat v tomto odběru.
- Ti zájemci, kteří **ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2024 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc
tel./fax: 585 220 626, e-mail: periodika@maticecm.cz
Složenku vložíme do první zásilky.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **6–9 kusů** – 5% sleva z prodejní ceny
 - při odběru **10–19 kusů** – 10% sleva z prodejní ceny
 - při odběru **20– a více kusů** – 15% sleva z prodejní ceny
- Na podzim 2024 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **slevu z prodejních cen našich titulů a vybraných knih z jiných nakladatelství.**

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz); týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Mgr. CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.